

מציאת האשה פרק ששי כתובות סמ.

עין משפט נר מצוה

ל א מיי פ"כ מהל'
אבות הלכה א סמג
לאון פא טו"ש א"ש
סמוק קוג ספיף ה:
לח ב טו"ש א"ש ס'
קיד ספיף ז:
למ ג מיי שם הלכה ט
אמנ שם טו"ש ט
ס' קוג ספיף ח:
מ ד מיי שם הל' ו טור
ש"ע שם ספיף ז:
מא ה מיי שם טור ש"ע
ס' ספיף ג:
מב ו מיי שם הלכה ה
טור ש"ע שם ספיף ז:

תוספות ר"ד (המשך)

והשתא דאינהו קמה
אמרת ויתרה וקס"ד
רשעמא דר"י הוי דכין
שכנסו הנכסים בירושה
דין הירוש כדן הלווק
רמי וכמו שאינה גובה
מן הלקוחות הוא גובה
גובה מן הירושיק ואם מתו
הבנים אין הבנות גובות
מירושיקן וכשניו שותק
בצפון יורשות את אחיהן
אין זון גובה על זו ומשה'
א"ל גדולה מו אביו שאף
מן הלקוחות הוא גובה
וכ"ש מן הירושיק ואהדר
לירוש ב"ה ש"ה דאיכא
יהיה ב"ה פ"י שהגני
בירה ריח מן הנכסים
האלה לירוש חצי' וטעמא
דפרנסת הוא כדאמר שאנו
אומרים דעתי של אב
ואינו שחתבוה בתו
והשתא דאית לה חילוקא
בנכסין אין רצונו שטול
פרנסתה שהיה יש לה
ואינה מנכה אבל לעולם
גובה מן הלקוחות בין
מירוש האחים אם מתו:
א"ל רב יומר לר"א אל'
בעלמא דאיכא ירוח ביה
קאמינא. ופסקי רבואתא
הל' כ"ד משום דר"א
מרח' למילת' ובידושלמי
פסק הלכה כ"ח: אמר
אמימר בת יורשת הוא
פ"י ע"ג שהקנו לה חכמים
בבית יורשה תקנו לה
א"ל ר"א אילו בעי לסלוקי
בוזי ה"ל דלא מצי
לסלוקא [א"ל אין א'
בין] בחזא ארעא ה"נ
דלא מצי מסלקי א"ל
אין ור"א אמר בת ב"ח
היא ואף אמימר הרה ביה
למימר כ"י אשי דבעלת
חוב היא ומצי לסלוקי
בין בוזי בין בחזא
ארעא וכך הל'. ובענין
והשתא דאמר בע"ח היא
דאבא או דאחי פ"י האין
הטילו חכמים חוב זה
על היתומים כאילו לפרוע
חוב אביהם או לפרוע
חובם למימי' לבינונית
ושלא בשבועה חובותיה
ובשבעה פ"י א"ב בע"ח
דאבא לא גביא אל'
מזיבורית ובשבעה דלא
אפשש צריי כדן הבא
ליפרע מנכסי יתומים
ואי בע"ח דאחי היא
גביא מזיבורית ושלא
דיבורה ת"ש דהרינא אביה
לברית דר"א (ס) מר
בר"א זבורית ובשבעה
ש"מ בע"ח דאחי היא פ"י

תלך ליה רב רבבי בני חמי. פירש ר"ח שאלות הרבה שאלו והיו
אגרות תפירות זו לזו וצין אומר תפירות כמד שאלה זו
ונקונטרס פי' צין השיעור וכן אמר צירושלמי בהנזקין תלי לי ציני
שיעור: משום רווח בירא. יש להסתפק היכא דליכא עשר
צנות דליכא רווח צינא מר: ו
ואישתריק. מכאן רגיל ר"ת
כשהיה יושב צדין
ואחד מצעלי דינין מגוס לחצרו ואומר
כך וכך תמחייב לי צדין רגיל היה ר"ת
לומר שקר אתה דובר כי לא יתחייב
שאל אין לו לדיין לומר כך מה היה
מזכיר רב מנימוג מדאשתיק אמימר:
מעמלא דביתא. וא"ת היכי דמי
אז נשכירות שיצא מן
הצמים פשיטא שפורפת דהא מרקעי
אינרו ואז נשכירות שגבו כבר הני
מטלטלי ממש הוו ויש לומר דמיירי
השכירו הצית לשנה ועמד צו השוכר
תני שנה ואע"ג דכד נשכיר צינא על מה
שעמד צבית גובה וצד חצי' מטלטלי
דשכירות אינה משתלמת אללא לנכסין:
ובשמתא דהוי מאן דלא ימיא
ל"ה. וא"ת אע"פ

שאל יהא נרין הפרה כדאמרין צאלו
הן הגולין (מסע דף י"א: וס) נדוי על
תנאי נרין הפרה מנלן מהיודה דתמידי
אם לא ביצאמוי אלך וגו' אף על פי
שקיים התנאי היו עלמתיו מנגולגין
צאלון וי"ל דה"מ צדכר שהמנודה
מסופק בשעת נדויו אם יתקיים
התנאי כי הסם דמאריה וגנני צדידי
שמים לא היה יכול לשומרו והוי כאלו
אין תנאי כלל אללא הכא שצידו לקיים
התנאי אין נרין הפרה. ר"ת:

למה
למה רב יומר לרב אשי אללא מעתה אשכחה מציאה בעלמא דאיכא
רווח ביהא הכי נמי דלא יתבינן לה עישור נכסים אמר ליה אנא
רווח ביהא מהני נכסי קאמינא אמר אמימר בת יורשת הוא אמר ליה רב
אשי לאמימר אילו בעי לסלוקה בזווי הכי נמי דלא מצי לסלוקה אמר ליה
אין אי בעי לסלוקה בחזא ארעא הכי נמי דלא מצי מסלק לה אמר ליה אין
רב אשי אמר בת בעלת חוב הויא ואף אמימר הדר ביה דאמר רב מנימוג
בריה דרב ניחומי הוה קאמינא קמיה דאמימר ואתאי האי איתתא לקמיה
דהות קא בעיא עישור נכסים וחזיתיה לדעתיה דאבי בעי לסלוקה בזווי הוי
מסלק לה דשמעי מאחי דהווי קאמרי לה אילו הוה לן זווי סליקנא בזווי
ואישתיק ולא אמר להו ולא מידי והשתא דאמרת בעלת חוב הויא דאבא
או דאחי למאי נפקא מינה למיזבא לבינונית שלא בשבועה וזיבורית
בשבועה מאי תא שמע דרבינא אגביה לברתיה דרב מר בר בריה דרב
אשי הבינונית ושלא בשבועה מכריה דרב סמא בריה דרב אשי זבורית
בשבועה (ס) שלח ליה רב נחמיה בריה דרב יוסף לרבה בר רב הונא וזמא
מנהרדעא כי אתיא הא איתתא לקמך אגבה עישור נכסים אפילו
מאיצטרוכלא אמר רב אשי כי הוינן בי רב כהנא יהוה מגבינן אפילו
מעמלא דביתא שלח ליה רב ענן לרב הונא הונא חברין שלם כי אתיא הא
איתתא לקמך אגבה עישור נכסי הוה יתיב רב ששת קמיה אמר ליה זיל
אימא ליה ובשמתא יהא מאן דלא אמר ליה ענן ממרקעי או ממטלטלי
ומאן יתיב בי מרויחא ברישא אול רב ששת לקמיה דרב ענן אמר ליה מר
רבה ורב הונא רביה דרבה ושמותי שמית מאן דלא אמר ליה ואי לאו דשמית
רישא קאמינא ענן ענן ממרקעי או ממטלטלי ומאן יתיב בי מרויחא
ברישא אול רב ענן לקמיה דמר עוקבא א"ל חזי מר היכי שלח ליה רב הונא
ענן ענן ועוד מרויחא שלח ליה (א) [לא ידענא] מאי ניהא א"ל אימא לי איזי

תלה ליה רב רבבי בני חמי. פירש ר"ח שאלות הרבה שאלו והיו
אגרות תפירות זו לזו וצין אומר תפירות כמד שאלה זו
ונקונטרס פי' צין השיעור וכן אמר צירושלמי בהנזקין תלי לי ציני
שיעור: משום רווח בירא. יש להסתפק היכא דליכא עשר
צנות דליכא רווח צינא מר: ו
ואישתריק. מכאן רגיל ר"ת
כשהיה יושב צדין
ואחד מצעלי דינין מגוס לחצרו ואומר
כך וכך תמחייב לי צדין רגיל היה ר"ת
לומר שקר אתה דובר כי לא יתחייב
שאל אין לו לדיין לומר כך מה היה
מזכיר רב מנימוג מדאשתיק אמימר:
מעמלא דביתא. וא"ת היכי דמי
אז נשכירות שיצא מן
הצמים פשיטא שפורפת דהא מרקעי
אינרו ואז נשכירות שגבו כבר הני
מטלטלי ממש הוו ויש לומר דמיירי
השכירו הצית לשנה ועמד צו השוכר
תני שנה ואע"ג דכד נשכיר צינא על מה
שעמד צבית גובה וצד חצי' מטלטלי
דשכירות אינה משתלמת אללא לנכסין:
ובשמתא דהוי מאן דלא ימיא
ל"ה. וא"ת אע"פ

תלה ליה רב רבבי בני חמי האחין ששיעברו
מהו הוה יתיב ר' חייא קמיה אמר ליה מכרו
או משכנו אמר ליה מאן נפקא מינה בין
מכרו בין שמשכנו *מוציאין לפרנסה יואין
מוציאין למוזנות ורב אי מכרו קמביעיא ליה
נכתוב ליה מכרו אי משכנו קא מביעיא ליה
נכתוב ליה מכרו רב תרוייהו קמביעיא ליה
וסבר אי כתיבנא ליה מכרו הא ניהא אי
שלח לי דמוציאין כל שכן משכנו אי שלח
לי אין מוציאין אכתי משכנו קמביעיא לי אי
כתיבנא ליה משכנו אי שלח לי דאין מוציאין
כל שכן מכרו אי שלח לי מוציאין אכתי
מכרו קא מביעיא לי אכתוב ליה שיעברו
דמשמע הכי ומשמע הכי ורבי יוחנן אמר
אחד זה ואחד זה אין מוציאין איבעיא להו
לרבי יוחנן לא שמיע ליה הא דרבי ואי שמיע
ליה הוה מקבל ליה או דלמא שמיע ליה ולא
מקבל ליה ת"ש דאתמר (ס) מי שמת והניח
שתי בנות וכן וקדמה הראשונה ונטלה
עישור נכסים ולא הספיקה שניה לגבות עד
שמת הבן אמר ר' יוחנן ישניה ויתרה אמר
ר' חנינא גדולה מווי אמרו מוציאין לפרנסה
ואין מוציאין למוזנות ואת אמרת שניה
ויתרה ואם איתא נימא ליה מאן אמרה
ודלמא לעולם לא שמיע ליה וכי שמיע ליה
קביל ושאי התם דאיכא רווח ביהא אמר

למה רב יומר לרב אשי אללא מעתה אשכחה מציאה בעלמא דאיכא
רווח ביהא הכי נמי דלא יתבינן לה עישור נכסים אמר ליה אנא
רווח ביהא מהני נכסי קאמינא אמר אמימר בת יורשת הוא אמר ליה רב
אשי לאמימר אילו בעי לסלוקה בזווי הכי נמי דלא מצי לסלוקה אמר ליה
אין אי בעי לסלוקה בחזא ארעא הכי נמי דלא מצי מסלק לה אמר ליה אין
רב אשי אמר בת בעלת חוב הויא ואף אמימר הדר ביה דאמר רב מנימוג
בריה דרב ניחומי הוה קאמינא קמיה דאמימר ואתאי האי איתתא לקמיה
דהות קא בעיא עישור נכסים וחזיתיה לדעתיה דאבי בעי לסלוקה בזווי הוי
מסלק לה דשמעי מאחי דהווי קאמרי לה אילו הוה לן זווי סליקנא בזווי
ואישתיק ולא אמר להו ולא מידי והשתא דאמרת בעלת חוב הויא דאבא
או דאחי למאי נפקא מינה למיזבא לבינונית שלא בשבועה וזיבורית
בשבועה מאי תא שמע דרבינא אגביה לברתיה דרב מר בר בריה דרב
אשי הבינונית ושלא בשבועה מכריה דרב סמא בריה דרב אשי זבורית
בשבועה (ס) שלח ליה רב נחמיה בריה דרב יוסף לרבה בר רב הונא וזמא
מנהרדעא כי אתיא הא איתתא לקמך אגבה עישור נכסים אפילו
מאיצטרוכלא אמר רב אשי כי הוינן בי רב כהנא יהוה מגבינן אפילו
מעמלא דביתא שלח ליה רב ענן לרב הונא הונא חברין שלם כי אתיא הא
איתתא לקמך אגבה עישור נכסי הוה יתיב רב ששת קמיה אמר ליה זיל
אימא ליה ובשמתא יהא מאן דלא אמר ליה ענן ממרקעי או ממטלטלי
ומאן יתיב בי מרויחא ברישא אול רב ששת לקמיה דרב ענן אמר ליה מר
רבה ורב הונא רביה דרבה ושמותי שמית מאן דלא אמר ליה ואי לאו דשמית
רישא קאמינא ענן ענן ממרקעי או ממטלטלי ומאן יתיב בי מרויחא
ברישא אול רב ענן לקמיה דמר עוקבא א"ל חזי מר היכי שלח ליה רב הונא
ענן ענן ועוד מרויחא שלח ליה (א) [לא ידענא] מאי ניהא א"ל אימא לי איזי

(א) גיטין נה. (ב) ז"ב סו.
(ג) ר"ל (ד) (ה) [אחרי.
יע"ד].

מוסף רש"י

וגטלה עישור נכסים.
זה משפט הצנות בעת
גבות או משאין ליעול
עשור נכסי עשור נכסות
פרנסת מויתק, לנד מה
ניזונו מויתק עד אותה
שעה (ג'סו נא.). ואל'
הספיקה שניה לתקן גובה,
פרנסה, שלל נכס, עד
שמת הבן. ונפלה כל
הירושה לפני שתי' (סס).
שניה ויתרה. אצרה
עשור נכסי שלה ולא
אחרי' מני עשור נכסי
כירש' ושארי יתקן גובה,
דעמלא דקמיי עשור
נכסי כדי שמה' ליה לנתן
פרנסת משאין והא ליה
טפי (סס). אמר ר'
חנינא. וכי מפני קדמה
זו אצרה זו, גדולה
מזו אמר. שפילו
מכר האל' את הנכס,
מוציאין. מיד הלקוחות
יעשור לפרנסה ועשור
שלי' מוציאין למוזנות
ממשעבדי, ואת אמרת
שניה ויתרה. מפני שלל
הספיקה. ואלה שבעבדי זה
אחרי' שהא' גדולה מווי
אמרו שפסקי ועשוי ססן
צפניו תפסקי (סס).

תוספות ר"ד

דנויתין מנכסי והלכך
א"פ שלא צוה האב על
נכסי מחייבין היתומים
לחת לן פרנסתן אבל
היכא שצוה האב שלא
יתפרנסו מנכסי הכל לפי
צוואתו ואין לנו לחייב
את היתומים: תל' ליה
רב ל' בני חזוי האחים
ששעברו מהו פ"י שלח לו
אגרת שלומים וביני חזוי
כתב לו האחים שפרנסת
ומברו נכסי אביהן מהו
פ"י יוכלין הבנות לטרוף
פרנסתן מאותן הלקוחות
או לא הוה יתיב ר"ח
קמיה דר' ואמר מכרו
קמביעי ליה או משכנו
עד זמן קצוב ולא נכנס
לגמרי א"ל מאי נפקא
לך מינה בין מכרו בין
משכנו מוציאין לפרנסה
ואין מוציאין למוזנות
פ"י האחים שמכרו נכסים
אחר מות אביהן מוציאין
מן הלקוחות לפרנסת
הבנות משמשה שמת
אביהן חוב מטול עליהן
לפרוע פרנסתן ואל כל
כמנייהו למכור נכסי
אביהן שנשעברו ליהן
משעת מיתת אביהן
ואין מוציאין למוזנות
כדנתן אין מוציאין למוז'
האשה והבנות מנכסים
משועבדים מפני ת"ע
שאין לה קצבה א"ל
פרנסת הבת י"ל קצבה ע"כ
ודמאי חוב כלל דעלמא
וטריק ממשעבדי: איתמר
מי שמת והניח ב' בנות
ובן וקדמה ראשונה שניה
ע"כ הספיקה ע"כ
לגבות עד שמת הבן א"י
שניה ויתרה פ"י אבדה
חלק פרנסתה כיון שפילו

(ב) ז"ל ממר בריה דר"א צינות ושלל בשבעה מנכסי דרב סמא בריה דר"א זיבורית בשבעה וכו'.